

TÜRKİYE'YE EN BÜYÜK DIŞ TEHDİT AVRUPA BİRLİĞİ'NDEN GELİYOR

Müdafaa-i Hukuk Dergisi, Temmuz 2002, No.47

Yıldırım Koç

Türkiye'nin Avrupa Birliği ile ilişkilerinde adım adım krize doğru gidiliyor. Avrupa Birliği'nin bölgemizde kendi gücünü ve etkisini artırmak için attığı her adım, Türkiye'nin ulusal çıkarlarıyla temelden ve uzlaşmaz biçimde çatışıyor. Avrupa Birliği, Akdeniz'de, Balkanlar'da ve Kafkaslar'da güçlenmeye çalıştıkça, Türkiye'nin hayati çıkarlarına zarar veriyor. Türkiye kendi varlığını korumaya çalıştıkça, AB'nin yayılmacı planlarını bozuyor.

Avrupa Komisyonu (oluşmakta olan Avrupa Birleşik Devletleri'nin hükümeti) genişlemeden sorumlu üyesi Verheugen'in Temmuz ayının ilk günü yaptığı açıklamalar, zaten aylardır ve hatta yıllardır beklenen krizin en açık göstergesidir. Verheugen, Türkiye'ye tam üyelik için görüşme takvimi verilmeyeceğini açıkladı. Ayrıca, Güney Kıbrıs'la, "Kıbrıs Cumhuriyeti" adı altında yapılan üyelik görüşmelerinin, Ada'daki sorunlar çözüme kavuşturulmasa da, tamamlanacağını bildirdi. Aynı gün yapılan Liderler Zirvesi'nde de Avrupa Birliği'nin ulusal çıkarlarımızla çelişen taleplerini yerine getirmeye çalışanlar geri adım attı.

Neler oluyor? Avrupa Birliği'nin çıkarları Türkiye'nin çıkarlarıyla hangi alanlarda ve nasıl çatışıyor?

Avrupa Birliği'nin çevremizdeki üç bölgeye yönelik stratejisi Türkiye'yi yakından ilgilendirmektedir: Akdeniz, Balkanlar, Kafkaslar.

Akdeniz'i çevreleyen ülkelerin büyük bir bölümü geçmişte AB ülkelerinin sömürgesiydi. Fransa, İngiltere gibi emperyalist ülkeler bu eski sömürgeleriyle ilişkilerini, bu ülkeler yeni birer devlet olduktan sonra daha yumuşak görünümde sürdürdüler. Sovyet sistemi yıkılıncaya kadar bugünkü Avrupa Birliği'ni oluşturan devletlerin bu bölgedeki iddiaları sınırlıydı. Ancak Sovyet sisteminin çöküşü sonrasında, AB ülkeleri, kendilerine birkaç tane arka bahçe oluşturma çabasını yoğunlaştırdılar. Bunlardan biri de Akdeniz'in çevresindeki eski sömürgelerdi.

Avrupa Birliği'nin bu stratejisi, Roma İmparatorluğu'nun Akdeniz politikasına benzemektedir. Romalılar, Akdeniz için "bizim deniz" (Mare Nostrum) derlermiş. Bu kavramı 1920'li ve 1930'lu yıllarda İtalya'da faşist Mussolini de kullanmış. Avrupa Birliği yayılmacılığında yine "mare nostrum" anlayışı hakim.

AB'nin Akdeniz stratejisinin birkaç amacı vardır. Akdeniz ve çevresindeki ülkeler, AB'nin kontrolü altına girerse, AB,

- kendi denetimi altında pazarlara,
- istediği gibi eğittireceği ve gerektiğinde kullanabileceği işgücüne,
- arzu ettiği biçimde sömürebileceği doğal kaynaklara,
- güvenlik içinde turist gönderebileceği bölgelere,
- kendisini sorunlu yörelerden ayıran tampon bölgelere sahip olacaktır.

Avrupa Birliği, Akdeniz ve çevresinde hakim olma stratejisini 1991 yılında tartıştı ve 1992 yılında formüle etti. Buna uygun en önemli adım da 1995 yılında atıldı. AB'yi oluşturan 15 ülkenin dışişleri bakanları ile Akdeniz ve çevresindeki 12 ülkenin dışişleri bakanları Barcelona kentinde biraraya geldiler ve "Barcelona süreci" adı verilen sömürgeleştirme çalışmalarını başlattılar. Bu çerçevede MEDA fonları oluşturuldu ve para dağıtılmaya başlandı.

Avrupa Birliği, 2010 yılına kadar bu 12 ÷lke ile bir serbest ticaret b÷lgesi kurmayı amaçlamaktadır. T÷rkiye de bu s÷rete yer aldı. Diğer bir deyişle, Avrupa Birliği, 1995 yılı sonunda T÷rkiye ile g÷mr÷k birliğine girmeden bir-iki ay önce, T÷rkiye ile ilişkileri konusundaki kararını çok açık bir biçimde vermişti. T÷rkiye'nin yeri, AB'nin çevresinde oluşturulan g÷venlik ve sm÷r÷ kuşağındaydı.

1997 yılında Fransa'da bir üst d÷zey ve açık szl÷ b÷rokratla konuştuğumuzda, "her imparatorluk kendi çevresinde bir tampon b÷lge yaratmaya çalışır; Avrupa Birliği de aynısını yapıyor; T÷rkiye'nin yeri bu tampon b÷lge içindedir" demişti. Bug÷n T÷rkiye'nin AB için bir kpr÷ m÷, yoksa bir tampon mu olduğu tartişılıyor. Bunun kararı yaklaşık 10 yıl önce verildi. Avrupa Birliği'nin göz÷nde T÷rkiye, eşit koşullarla ilişki kurulacak bir ÷lke değil, sm÷rgeleştirilecek ve tampon olarak kullanılacak bir ÷lkedir.

Avrupa Birliği bu s÷rete Kıbrıs'a ve Ege'ye hakim olmaya çalışmaktadır. Kıbrıs bir y÷zer uçak gemisidir. Doğu Akdeniz'de enerji ve ticaret yollarına hakim bir b÷lgededir. ABD'nin Orta Doğu'da askeri varlığını g÷lendirdiği koşullarda, ABD ile açık atmaya kalkişan Avrupa Birliği açısından Kıbrıs bu nedenle son derece önemlidir.

Diğer bir deyişle, Avrupa Birliği'nin Kıbrıs konusundaki duyarlılığı ve ısrarı, Yunanistan'ın taleplerinden değil, AB'nin Akdeniz'deki yayılcı politikasından kaynaklanmaktadır. AB'nin bu yayılcı politikası da Yunanistan'ın yayılcılığıyla (Megali İdea) rt÷şmektedir.

Aynı durum, Ege Denizi için de geçerlidir. Ege Denizi'nde Yunanistan'ın 12 millik karasuları talebinin kabul÷, Ege'yi bir Yunan Denizine, yani bir AB Denizine evirecek, T÷rkiye batısından da çevrilecektir.

Özetle, AB'nin Akdeniz stratejisi, Kıbrıs ve Ege'de T÷rkiye'nin ulusal ve vazgeçilemez ıkarlılarıyla temelden çatışmaktadır.

Avrupa Birliği, Balkanlar'ı da sm÷rgeleştirmek istemektedir.

ABD, Balkanlar'da iddialı değildir. Ancak 1998 yılından sonra bağımsızlıkçı bir çizgi izleyen ve yeniden s÷per bir devlet olma çabası içine giren Rusya, Balkanlar'daki tarihsel bağlarını canlandırma çabası içindedir.

Emperyalist g÷ler geçmişte birçok kez kutsal din duygularını yayılcılıkta ve etki alanlarını artırmada bir araç olarak kullanmışlardır. ABD'nin ve diğer emperyalist g÷lerin Osmanlı İmparatorluğu'nda kurdukları misyoner okulları, emperyalist yayılcılığın aralarıydı. G÷n÷m÷zde misyonerlik faaliyetlerinin yoğunlaşması da aynı amaladır. 1978 yılında Papa'nın Polonya'dan seçilmesi, Yeşil Kuşak stratejisi çerçevesinde Taliban gibi rg÷tlerin yaratılması ve g÷lendirilmesi de aynı nitelikte girişimlerdir.

Balkan ÷lkelerinde n÷fusun b÷y÷k çoğunluğu hristiyanlığın ortodoks mezhebindedir. Rusya'da da ortodoksluk hakimdir. Ancak, Avrupa Birliği ÷lkelerinden yalnızca Yunanistan'da ortodoksluk vardır. Avrupa Birliği yayılcılığı, Balkanlar'da Rusya ile rekabete girdiğinde, parasının yanı sıra, ortodoksluğu da kullanma çabasındadır. Bunun aracı ise, İstanbul'daki Fener Rum Patrikhanesi'ne evrensel bir nitelik tanınması, bu Patrikhane'nin t÷m ortodoks d÷nyası üzerindeki egemenliğinin yaratılması, Heybeliada Ruhban Okulu'nun da yeniden açılarak, bu kez AB yayılcılığının öncelikle Balkanlar'daki harbokulu haline getirilmesidir.

Bu çabalar ise T÷rkiye'ye yönelik tehditlerdir. T÷rkiye, daha Lozan Antlaşması gr÷şmeleri sırasında Patrikhane'nin evrensel niteliğini reddetmiştir. Heybeliada Ruhban Okulu ise 1971 yılında Patrikhane tarafından kapatılmıştır. Bu konularda geri adım atılması, T÷rkiye'nin laiklik çabalarına ihanettir. Avrupa Birliği'nin hemen hemen t÷m önemli belgelerinde yer alan

bu talepler, din özgürlüğünü sağlama çabalarının ürünü değil, emperyalist yayılcılığın araçlarıdır.

Avrupa Birliği'nin Kafkasya'ya yönelik stratejisi de Türkiye açısından hayati önemdedir. Avrupa Birliği, Kafkasya ve Orta Asya'daki enerji kaynakları üzerinde etkili olmaya çalışmaktadır. Halbuki bu bölgede ABD ve Rusya etkilidir. Bu koşullarda AB'nin ilk hedefi, Ermenistan ile iyi ilişkilerin geliştirilmesidir. Bunun da önşartı, Ermeni soykırımına ilişkin iddiaları benimsemek ve uluslararası platformlarda savunmaktır. Avrupa Birliği yayılcılığı bu amaçla 15 Kasım 2000 tarihinde bir karar kabul etmiştir. Avrupa Parlamentosu'nun 28 Nisan 2002 tarihinde kabul ettiği Güney Kafkasya Paktı kararında da, Ermenistan, Azerbaycan ve Gürcüstan'dan oluşan bir pakt kurma çabaları formüle edilmekte ve Türkiye'den de Ermeni soykırımı iddialarını kabul etmesi istenmektedir. Ermeni soykırımı iddialarının kabulünün arkasından, tazminat ve toprak talepleri gelecektir. ABD ve Rusya'nın çok etkili olduğu bir bölgeye girmeye çalışan AB yayılcılığı, bu nedenle, bu gerçek dışı iddialara dört eliyle sarılmaktadır.

Avrupa Birliği yayılcılığının dayandığı üç temel strateji, Kıbrıs, Ege, Patrikhane, Heybeliada Ruhban Okulu ve Ermeni soykırımı iddiaları konularında Türkiye'nin ulusal çıkarlarıyla taban tabana çatışmaktadır. Diğer bir deyişle, günümüzde Türkiye'nin bütünlüğüne, bağımsızlığını ve ulusal egemenliğe yönelik en önemli tehditler Avrupa Birliği'nden gelmektedir.

Avrupa Birliği, bu temel stratejilerinin Türkiye Cumhuriyeti'nin temel çıkarlarıyla nasıl çatıştığını bildiği için, Türkiye'de bölücülüğü desteklemektedir. Bölücülük yalnızca etnik kimliğin öne çıkarılması değildir. Avrupa Birliği, Türkiye'de etnik ve mezhepsel kimliği öne çıkararak, ulus kimliğini parçalamaya çalışmaktadır. Bunu da insan hakları ve demokrasi adı altında yapmaktadır. Bu anlayışla insanların bilincini tarihsel olarak ulus bilincinin gerisine götürmeye çalışan Avrupa Birliği, kendisi ulus bilincini aşmaya ve "**Avrupa kimliği**" adını verdiği bir bütünlüğü insanların bilinçlerinde hakim kılmaya çalışmaktadır.

Avrupa Birliği yayılcılığı, ulusötesi sermayenin çıkarlarını da koruyarak, Türkiye'de ulus devleti parçalamaya yönelik girişimleri desteklemektedir. Her etnik kimliğin kendi devletini kurması talebine kadar gidebilecek adımları geliştirmekte ve sahiplenmektedir. Ulus devleti parçalamaya çalışan Avrupa Birliği'nin kendisi, ulus devleti aşarak, ulusüstü bir devlet (Avrupa Birleşik Devletleri) oluşturma çabası içindedir.

Avrupa Birliği, başkasına talkını vermekte, salkımı kendisi yutmaktadır.

Avrupa emperyalizminin toplumlara ulus bilincinin gerisine götürme ve ulus-devlet örgütlenmesini parçalama girişimleri sırasında insan hakları ve demokrasi kavramlarını kullanmaya kalkmasının geçmişte de örnekleri vardır. 1915 yılında Çanakkale'ye saldıran emperyalistlerin öne sürdüğü askerlerin bugün Conkbayırı'ndaki mezarlıklarında bir mezar taşının üzerinde "demokrasi için" ("for democracy"), bir diğerinde ise "insanlık için asilce öldü" ("he nobly died for humanity") yazmaktadır.

Avrupa Birliği, Avrupa ordusu konusunda izlediği yolla da Türkiye'ye bakışını ifade etmektedir.

Avrupa Ordusu (Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası - AGSP) oluşmaktadır. Avrupa Ordusu, NATO olanaklarından yararlanmak istemektedir. Türkiye ise Avrupa Ordusu'nun NATO olanaklarından yararlanabilmesi için, bu ordunun Türkiye'ye karşı kullanılmayacağı güvencesini istemektedir. Bu konuda Türkiye, ABD ve İngiltere arasında bir anlaşma yapılmıştır. Ancak Avrupa Parlamentosu, 10 Nisan 2002 tarihinde yaptığı oylamada, bu anlaşmayı reddetmiştir. Sevilla Zirvesinde de bu konuda olumlu bir adım atılmamıştır.

Türkiye Cumhuriyeti günümüzde büyük tehditlerle karşı karşıyadır. Bu tehditlerin ana kaynağı, bölgemizde etkili olmaya çalışan Avrupa Birliği yayılcılığıdır.

Osmanlı Devleti'nin 19. Yüzyılın ikinci yarısında bölmeye çalışanlar nasıl din özgürlüğü savunuculuğu yapmışlarsa, Türkiye'yi parçalamaya çalışanlar da insan hakları ve demokrasi bezirganlığı yapmaktadır. Dünyanın en büyük insan hakları ihlallerinin ve en acımasız darbelerin sorumlusu olan emperyalistlerden insan hakları ve demokrasi umanlar ise ya çok saftır, ya da bu güçlerle anlaşılabilir başka ilişkiler içindedir.

Avrupa Birliği'ne üye olma hayaliyle ulusal çıkarlarımızı ayaklar altına almaya çalışanlar ve Sevr Antlaşması'nı hortlatma girişimlerine bilerek veya bilmeyerek alet olanlar veya katkıda bulunanlar, yükselen ulusalcı ve anti-emperyalist dalganın etkisini daha bugünden hissetmeye başlamıştır.

Türkiye, bu tehditleri de aşacak birikime, güce, inanca ve kararlılığa sahiptir.